Lieta Nr. 11360038715
SKK-J-405/2017
Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Augstākā tiesa
LĒMUMS
Rīgā 2017.gada 8.augustā

Augstākā tiesa šādā sastāvā:
tiesnese Aija Branta,
tiesnesis Pēteris Dzalbe,
tiesnese Anita Poļakova

izskatīja rakstveida procesā krimināllietu sakarā ar Latvijas Republikas Ģenerālprokuratūras Kriminmāltiesiskā departamenta virsprokurora A. Kalniņa protestu Kriminālprocesa likuma 63.nodaļas kārtībā par Saldus rajona tiesas 2016.gada 3.marta spriedumu un Kurzemes apgabaltiesas 2016.gada 10.maija lēmumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Saldus rajona tiesas 2016.gada 3.marta spriedumu
/pers. B/, personas kods /personas kods/,
[1.1] atzīts par vainīgu Krimināllikuma 193.panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā, kas izdarīts 2014.gada 9.decembrī, un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 8 mēnešiem;
[1.2] atzīts par vainīgu Krimināllikuma 193.panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā, kas izdarīts 2014.gada 15.decembrī, un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 8 mēnešiem;
[1.3] atzīts par vainīgu Krimināllikuma 193.panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā, kas izdarīts 2014.gada 18.decembrī, un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 8 mēnešiem;
[1.4] atzīts par vainīgu Krimināllikuma 193.panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā, kas izdarīts 2014.gada 22.decembrī, un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 8 mēnešiem;
[1.5] atzīts par vainīgu Krimināllikuma 193.panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā, kas izdarīts 2015.gada 28.februārī un laika posmā no 2015.gada 2.marta līdz 4.martam, un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 8 mēnešiem;
[1.6] atzīts par vainīgu Krimināllikuma 193.panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā, kas izdarīts laika posmā no 2015.gada 7.oktobra līdz 30.oktobrim, un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 1 gadu 6 mēnešiem;
[1.7] atzīts par vainīgu Krimināllikuma 177.panta pirmajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā, kas izdarīts 2015.gada 28.februārī, un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 6 mēnešiem;
[1.8] atzīts par vainīgu Krimināllikuma 177.panta pirmajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā, kas izdarīts 2015.gada 2.martā, un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 6 mēnešiem;
[1.9] atzīts par vainīgu Krimināllikuma 175.panta trešajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā, kas izdarīts laika posmā no 2015.gada oktobra sākuma līdz 7.oktobrim, un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 8 mēnešiem;
[1.10] atzīts par vainīgu Krimināllikuma 175.panta trešajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā, kas izdarīts 2015.gada 9.novembrī, un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 8 mēnešiem;
[1.11] atzīts par vainīgu Krimināllikuma 175.panta trešajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā, kas izdarīts 2015.gada 18.novembrī, un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 8 mēnešiem;
[1.12] atzīts par vainīgu Krimināllikuma 180.panta pirmajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 4 mēnešiem,
[1.13] Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo daļu sods /pers. B/ noteikts brīvības atņemšana uz 3 gadiem.

[2] Ar Kurzemes apgabaltiesas 2016.gada 10.maija lēmumu, iztiesājot lietu apelācijas kārtībā sakarā ar /pers. B/ apelācijas sūdzību, Saldus tiesas 2016.gada 3.marta spriedums atstāts negrozīts.

[3] Kurzemes apgabaltiesas 2016.gada 10.maija lēmums stājies spēkā 2016.gada 24.maijā.

[4] Par Saldus rajona tiesas 2016.gada 3.marta spriedumu un Kurzemes apgabaltiesas 2016.gada 10.maija lēmumu Ģenerālprokuratūras Kriminmāltiesiskā departamenta virsprokurors A. Kalniņš iesniedzis protestu Kriminālprocesa likuma 63.nodaļas kārtībā. Protestā virsprokurors lūdz atcelt minētos nolēmumus daļā par /pers. B/ atzīšanu par vainīgu un sodīšanu pēc Krimināllikuma 177.panta pirmās daļas par diviem noziedzīgiem nodarījumiem, kas izdarīti 2015.gada 28.februārī un 2015.gada 2.martā, pēc Krimināllikuma 180.panta pirmās daļas un pēc Krimināllikuma 193.panta otrās daļas par noziedzīgo nodarījumu, kas izdarīts 2015.gada 28.februārī un laikā no 2015.gada 2.marta līdz 4.martam, un daļā par /pers. B/ noteikto sodu saskaņā ar Krimināllikuma 50.pantu un atceltajās daļās lietu nosūtīt jaunai izskatīšanai pirmās instances tiesā.
Pamatojot savu lūgumu, virsprokurors norādījis, ka pirmās instances tiesa, iztiesājot lietu, nav ievērojusi Kriminālprocesa likuma 499.panta pirmajā un otrajā daļā noteikto un tādējādi pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 575.panta pirmās daļas 8.punkta pārkāpumu.

/pers. B/ atzīts par vainīgu Krimināllikuma 177.panta pirmajā daļā, 180.panta pirmajā daļā un 193.panta otrajā daļā paredzētajos noziedzīgajos nodarījumos par to, ka viņš, ļaunprātīgi izmantojot uzticēšanos, ar viltu ieguva svešu mantu, nelikumīgi izmantojot svešu maksāšanas līdzekli. Proti, /pers. B/ notiesāts par to, ka laikā no 2015.gada 28.februāra līdz 4.martam no SIA „OC Finance", SIA „ONDO", AS „MiniCredit", SIA „Delta Capital", AS „4finance" un „Ferratum Bank Ltd." izkrāpis kredītus, nelikumīgi izmantojot svešu – /pers. E/ – maksāšanas līdzekli.

Apsūdzētais /pers. B/ pirmās instances tiesā savu vainu apsūdzībā minēto noziedzīgo nodarījumu izdarīšanā atzina pilnībā un lūdza neveikt pierādījumu pārbaudi, bet AS „MiniCredit, SIA „ONDO", „Ferratum bank p.l.c.", SIA „OC Finance" pieteikto kaitējuma kompensāciju /pers. B/ atzina daļēji.

Pirmās instances tiesā saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 499.pantu lieta izskatīta bez pierādījumu pārbaudes.

Virsprokurors, atsaucoties uz judikatūrā paustajām atziņām, norādījis, ka apsūdzētā savas vainas atzīšanas fakts neatbrīvo tiesu no pārējo Kriminālprocesa likuma 499.panta pirmajā daļā ietverto nosacījumu pārbaudes, un tiesai, lemjot par pierādījumu pārbaudes neizdarīšanu, ir jāpārbauda apsūdzētajai personai celtās apsūdzības atbilstība Kriminālprocesa likuma 405.panta pirmajai daļai.

Pamatojot savu viedokli ar judikatūrā paustajām atziņām par mantas nolaupīšanas (zādzības, laupīšanas, krāpšanas, piesavināšanās) un maksāšanas līdzekļa izmantošanas kvalifikācijas jautājumiem, virsprokurors norādījis, ka Krimināllikuma 193.panta otrās daļas izpratnē maksāšanas līdzekļa izmantošana ietver sevī jebkuru rīcību ar maksājuma kartei piesaistītajā kontā esošajiem naudas līdzekļiem un papildus kvalifikācija pēc citiem Krimināllikuma pantiem nav nepieciešama.

Tādējādi, pēc virsprokurora domām, pirmās instances tiesai bija jārodas saprātīgām šaubām par apsūdzētā /pers. B/ darbību juridisko kvalifikāciju pēc noziedzīgo nodarījumu kopības, tas ir, pēc Krimināllikuma 177.panta pirmās daļas (noziedzīgie nodarījumi, kas izdarīti 2015.gada 28.februārī un 2.martā), 180.panta pirmās daļas un 193.panta otrās daļas (noziedzīgais nodarījums, kas izdarīts 2015.gada 28.februārī un laikā no 2015.gada 2.marta līdz 4.martam). Savukārt apelācijas instances tiesai atbilstoši Kriminālprocesa likuma 566.pantā un 562.panta pirmajā daļā noteiktajam bija jāizvērtē, vai, atzīstot /pers. B/ par vainīgu pēc noziedzīgu nodarījumu kopības, pirmās instances tiesa nav pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 499.panta un 527.panta pirmās daļas pārkāpumu. Protesta autors norādījis, ka apsūdzētā /pers. B/ darbību papildu kvalifikācija novedusi pie viņa stāvokļa nelikumīgas pasliktināšanās, kas atzīstams par Kriminālprocesa likuma būtisku pārkāpumu šā likuma 575.panta trešās daļas izpratnē. Pēc virsprokurora domām, tādējādi tiesa pieļāvusi arī Kriminālprocesa likuma 574.panta 2.punktā minēto Krimināllikuma pārkāpumu.

[5] Virsprokurors uzskata, ka kasācijas instances tiesai šajā kriminālprocesa stadijā nav pamata lemt par drošības līdzekļa piemērošanu /pers. B/, jo šajā kriminālprocesā /pers. B/ drošības līdzeklis netika izraudzīts. Turklāt saskaņā ar Tiesu informācijas sistēmas datiem /pers. B/ pašreiz izcieš sodu saskaņā ar Saldus rajona tiesas 2016.gada 7.janvāra spriedumu lietā Nr. 11360035115.

Motīvu daļa

[6] Augstākā tiesa atzīst, ka Saldus rajona tiesas 2016.gada 3.marta spriedums un Kurzemes apgabaltiesas 2016.gada 10.maija lēmums ir atceļami daļā par /pers. B/ atzīšanu par vainīgu un sodīšanu pēc Krimināllikuma 177.panta pirmās daļas par noziedzīgajiem nodarījumiem, kas izdarīti 2015.gada 28.februārī un 2015.gada 2.martā, 180.panta pirmās daļas, 193.panta otrās daļas par noziedzīgo nodarījumu, kas izdarīts 2015.gada 28.februārī un laikā posmā no 2015.gada 2.marta līdz 4.martam, un daļā par /pers. B/ noteikto sodu saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo daļu.

Pārējā daļā Saldus rajona tiesas 2016.gada 3.marta spriedums un Kurzemes apgabaltiesas 2016.gada 10.maija lēmums atstājams negrozīts.

[7] Kriminālprocesa likuma 499.panta pirmajā daļā ir uzskaitīti nosacījumi pierādījumu pārbaudes neizdarīšanai un šā panta pirmās daļas 2.punktā ir ietverts obligāts nosacījums – tiesai pēc lietas materiālu pārbaudes nav šaubu par apsūdzētā vainu. Fakts, ka apsūdzētais tiesas sēdē atzīst savu vainu, neatbrīvo tiesu no pārējo Kriminālprocesa likuma 499.panta pirmajā daļā ietverto nosacījumu pārbaudes. Tiesai, lemjot par pierādījumu pārbaudes neizdarīšanu, ir jāpārbauda arī apsūdzētajai personai celtās apsūdzības atbilstība Kriminālprocesa likuma 405.panta pirmās daļas noteikumiem – vai ir norādīti noziedzīgā nodarījuma faktiskie apstākļi, kas nosaka nodarījuma juridisko kvalifikāciju.

Savukārt saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 562.panta pirmo daļu tiesas izmeklēšana un tiesas debates apelācijas instances tiesā notiek sūdzībā vai protestā izteikto prasību apjomā un ietvaros, kurus nedrīkst pārsniegt, izņemot gadījumus, kad apelācijas instances tiesai rodas šaubas par pirmās instances tiesas konstatēto apsūdzētā, dalībnieku vai līdzdalībnieku vainu vai atbildību pastiprinošiem apstākļiem (*sk., piemēram, Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2009.gada 1.oktobra lēmumu lietā Nr. SKK-544/2009 (11150138606), Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2010.gada 23.marta lēmumu lietā Nr. SKK-158/2010 (11130044409), Augstākās tiesas Senāta 2012.gada 19.aprīļa lēmumu lietā Nr. SKK?145/2012 (12507000710)*).

Ar Saldus rajona tiesas 2016.gada 3.marta spriedumu /pers. B/ atzīts par vainīgu un sodīts par sešu Krimināllikuma 193.panta otrajā daļā paredzētu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanu – par sveša maksāšanas līdzekļa nolaupīšanu un nelikumīgu izmantošanu, proti, par to, ka viņš nozaga un nelikumīgi izmantoja /pers. E/ bankas konta internetbankas kodu kartes datus, internetbankas lietotājvārdu un paroli, un /pers. E/ personas datus un bankas karti.

Ar minēto spriedumu /pers. B/ atzīts par vainīgu un sodīts arī par divu Krimināllikuma 177.panta pirmajā daļā paredzētu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanu – par to, ka viņš, ļaunprātīgi izmantojot uzticēšanos, ar viltu ieguva svešu mantu (krāpšana), proti, ka viņš, izmantojot /pers. E/ bankas konta internetbankas kodu kartes datus, internetbankas lietotājvārdu un paroli un /pers. E/ personas datus, pieteica un saņēma aizdevumu, ko izlietoja savām vajadzībām.

Turklāt /pers. B/ atzīts par vainīgu un sodīts arī par Krimināllikuma 180.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu – par to, ka viņš, ļaunprātīgi izmantojot uzticēšanos, ar viltu ieguva svešu mantu nelielā apmērā (krāpšana), proti, ka viņš, izmantojot /pers. E/ bankas konta internetbankas kodu kartes datus, internetbankas lietotājvārdu un paroli, un /pers. E/ personas datus, pieteica un saņēma aizdevumu, ko izlietoja savām vajadzībām.

Pirmās instances tiesa, piemērojot Kriminālprocesa likuma 499.pantu, lietu izskatījusi, neizdarot pierādījumu pārbaudi.

Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta un Augstākās tiesas Krimināllietu tiesu palātas 2006.gada 5.decembra kopsēdē, apspriežot Augstākajā tiesā veikto apkopojumu lietās par nelikumīgām darbībām ar finanšu instrumentiem un maksāšanas līdzekļiem, sniegusi skaidrojumu par Krimināllikuma vairāku normu piemērošanu, kvalificējot apsūdzēto darbības. Kopsēdes lēmuma 3.punktā norādīts, ka sveša finanšu instrumenta vai maksāšanas līdzekļa nelikumīga izmantošana ir pabeigta ar materiālā labuma saņemšanas brīdi, piemēram, samaksāts par pirkumu vai pakalpojumu, izņemta no bankomāta skaidra nauda, utml. Savukārt minētā lēmuma 4.punktā norādīts, ka Krimināllikuma 193.panta otrās daļas izpratnē maksāšanas līdzekļa izmantošana ietver sevī jebkuru rīcību ar maksājuma kartei piesaistītajā kontā esošajiem naudas līdzekļiem, t.sk., skaidras naudas izņemšana no bankomāta, un papildus kvlaifikācija pēc citiem Krimināllikuma pantiem nav nepieciešama (*s k . 2006.gada 5.decembra tiesnešu k o p s a p u l c e s lēmums Par lietu izskatīšanu par nelikumīgām darbībām ar finanšu*

instrumentiem un maksāšanas līdzekļiem. Pieejams: http://at.gov.lv/lv/judikatura/tiesnesu?kopsapulcu?lemumi/kriminallietu?departaments?un?palata/).

Tādējādi atzīstams, ka mantas nolaupīšana un maksāšanas līdzekļa nelikumīga izmantošana nav jākvalificē kā noziedzīgo nodarījumu ideālā kopība, un Krimināllikuma 193.panta otrajā daļā norādītā maksāšanas līdzekļa izmantošana uzskatāma par speciālo normu attiecībā pret normām, kurās paredzēta atbildība par mantas nolaupīšanu. Turklāt Krimināllikuma 26.panta piektajā daļā noteikts, ka gadījumā, ja viens noziedzīgs nodarījums atbilst šā likuma sevišķajā daļā paredzētajai vispārējai un speciālai normai, tad noziedzīgo nodarījumu kopība neveidojas un kriminālatbildība iestājas tikai saskaņā ar speciālo normu.

Augstākā tiesa arī vairākos nolēmumos paudusi atziņas par zādzības, krāpšanas un maksāšanas līdzekļa izmantošanas kvalifikācijas jautājumiem, kas izmantojamas arī šajā lietā (*sk., piemēram, Augstākās tiesas 2006.gada 14.jūnija lēmumu lietā Nr.SKK-300/2006 un 2015.gada 16.novembra lēmumu lietā Nr.SKK-542/2015*). Krimināllikuma 180.pantā paredzēto noziedzīgo nodarījumu pamatsastāvu veido svešas kustamas mantas zādzība, krāpšana, piesavināšanās nelielā apmērā, izņemot šā likuma 175.panta trešajā un ceturtajā daļā, 177.panta trešajā daļā un 179.panta trešajā daļā paredzētos noziegumus. Krimināllikuma 193.pantā paredzēto noziedzīgo nodarījumu viens no pamatsastāviem ir sveša finanšu instrumenta vai maksāšanas līdzekļa nolaupīšana, iznīcināšana, bojāšana vai nelikumīga izmantošana. Savukārt Krimināllikuma 177.pantā paredzēto noziedzīgo nodarījumu vienu no pamatsastāviem veido svešas mantas vai tiesību uz šādu mantu iegūšana, ļaunprātīgi izmantojot uzticēšanos vai ar viltu (krāpšana). Līdz ar to pēc noziedzīgā nodarījuma priekšmeta Krimināllikuma 193.pants atzīstams par speciālo normu, bet pēc noziedzīgā nodarījuma sastāva objektīvās puses – par plašāka satura normu, nekā Krimināllikuma 180.pants un 177.pants.

Ar maksāšanas līdzekļa nelikumīgu izmantošanu jāsaprot prettiesiski darījumi vai materiāla labuma gūšana ar maksāšanas līdzekļa palīdzību, tajā skaitā naudas izņemšana no bankomāta. Līdz ar to izveidojusies normu konkurence, proti, izdarīts viens noziedzīgs nodarījums, kurš atbilst vairāku noziedzīgu nodarījumu sastāvu pazīmēm, bet Krimināllikuma 193.pants attiecībā pret Krimināllikuma 180.pantu un 177.pantu ir speciālā norma.

Pēc lietas materiālu pārbaudes, konstatējot, ka /pers. B/ /pers. E/ bankas konta internetbankas kodu kartes datus, internetbankas lietotājvārdu un paroli un /pers. E/ personas datus nozaga nolūkā nelikumīgi iegūt un izmantot /pers. E/ bankas kontā esošos naudas līdzekļus un pēc tam arī nelikumīgi izmantojis šos naudas līdzekļus, kā arī nolūkā saņemt aizdevumu un to neatmaksāt, bet izmantot savām vajadzībām, pirmās instances tiesai vajadzēja rasties šaubām par /pers. B/ darbību kvalifikāciju vienlaikus gan pēc Krimināllikuma 180.panta pirmās daļas, gan 177.panta pirmās daļas, gan 193.panta otrās daļas.

Līdz ar to Augstākā tiesa atzīst, ka Saldus rajona tiesa, izskatot lietu bez pierādījumu pārbaudes, ir pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 499.panta pirmās daļas 2.punktu un pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 575.panta pirmās daļas 8.punktā norādīto šā likuma būtisku pārkāpumu, kas katrā ziņa izraisa tiesas nolēmuma atcelšanu.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 566.pantu, ja apelācijas instances tiesa, izskatot lietu, konstatē šā likuma pārkāpumu, kas katrā ziņā izraisa sprieduma atcelšanu, vai kādu citu būtisku šā likuma pārkāpumu, kuru tā pati nevar novērst, nepārkāpjot apsūdzētā tiesības uz aizstāvību, tā pieņem lēmumu par pirmās instances tiesas sprieduma atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā un lietas nosūtīšanu jaunai izskatīšanai pirmās instances tiesai. Savukārt šā likuma 562.panta pirmā daļa noteic, ka tiesas izmeklēšana un tiesas debates apelācijas instances tiesā notiek sūdzībā vai protestā izteikto prasību apjomā un ietvaros, kurus nedrīkst pārsniegt, izņemot gadījumus, kad apelācijas instances tiesai rodas šaubas par pirmās instances tiesas konstatēto apsūdzētā, dalībnieku vai līdzdalībnieku vainu vai atbildību pastiprinošiem apstākļiem.

Apelācijas instances, tiesa neizvērtējot apsūdzētā /pers. B/ darbību kvalifikācijas pamatotību pēc noziedzīgo nodarījumu kopības, proti, pēc Krimināllikuma 180.panta pirmās daļas, pēc Krimināllikuma 177.panta pirmās daļas (par noziedzīgajiem nodarījumiem, kas izdarīti 2015.gada 28.februārī un 2015.gada 2.martā) un pēc Krimināllikuma 193.panta otrās daļas (par noziedzīgo nodarījumu, kas izdarīts 2015. gada 28. februārī un laika posmā no 2015.gada 2.marta līdz 4.martam), atstāja negrozītu pirmās instances tiesas spriedumu un tādējādi pieļāva Kriminālprocesa likuma 562.panta pirmās daļas un 566.panta pārkāpumu. Minētie pārkāpumi atzīstami par Kriminālprocesa likuma būtisku pārkāpumu šā likuma 575.panta trešās daļas izpratnē.

Augstākā tiesa atzīst, ka Saldus rajona tiesas 2016.gada 3.marta spriedums un Kurzemes apgabaltiesas 2016.gada 10.maija lēmums atceļami arī daļā par /pers. B/ noteikto sodu saskaņā ar Krimināllikuma 50.pantu.

[8] /pers. B/ šajā kriminālprocesā drošības līdzeklis nav piemērots. Ņemot vērā, ka /pers. B/ pašlaik izcieš brīvības atņemšanas sodu, kas noteikts ar Saldus rajona tiesas 2016.gada 7.janvāra spriedumu lietā Nr. 113600035115, Augstākā tiesa atzīst, ka drošības līdzekļa piemērošanai šajā kriminālprocesa stadijā nav pamata.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 585. un 587. pantu, Augstākā tiesa

nolēma:

atcelt Saldus rajona tiesas 2016.gada 3.marta spriedumu un Kurzemes apgabaltiesas 2016.gada 10.maija lēmumu daļā par /pers. B/ atzīšanu par vainīgu un sodīšanu pēc Krimināllikuma 177.panta pirmās daļas par noziedzīgiem nodarījumiem, kas izdarīti 2015.gada 28.februārī un 2015.gada 2.martā, 180.panta pirmās daļas, 193.panta otrās daļas par noziedzīgo nodarījumu, kas izdarīts 2015. gada 28.februārī un laika posmā no 2015.gada 2.marta līdz 4.martam, daļā par /pers. B/ noteikto sodu saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo daļu un atceltajās daļās lietu nosūtīt jaunai izskatīšanai pirmās instances tiesā.

Pārējā daļā Saldus rajona tiesas 2016.gada 3.marta spriedumu un Kurzemes apgabaltiesas 10.maija lēmumu atstāt negrozītu.

Lēmums nav pārsūdzams.

Tiesnese (personiskais paraksts) A. Branta

Tiesnesis (personiskais paraksts) P. Dzalbe

Tiesnese (personiskais paraksts) A. Poļakova